

ET ABSOLUTT

Gjør ikke det bare noe med dere? Det gjør det visst. La oss nå bøye oss i bønn.

² Herre, slik det ble beskrevet for oss i denne nydelige lovsangen: *Hvor stor Du er*, og vi tenker denne morgenen på hva ville vi gjort om det ikke var for Deg! Og da vi tror at Du er så mektig, og Din kjærlighet nødte Deg til å tenke på oss, så kan min sjel nesten ikke fatte det. Det er sant. Jeg ber om at Du må velsigne oss i dag, når vi nå går videre inn i møtet, at Du må bryte Livets Brød for oss, som er åpenbaringen av Kristus. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

³ Broder Ungren er en som stadig kommer til tabernaklet. Og han og hans mor, hans kone bor i Memphis, Tennessee. Og hele familien kommer til tabernaklet. Og jeg får veldig sjelden høre ham, fordi det alltid er så travelt, men denne morgenen var jeg fast bestemt på å høre ham synge denne sangen. Han synger en annen, en av favorittene mine: *Ned fra Hans Herlighet*. Og det er favorittsangene mine. Og i morges hadde jeg det store privilegiet å møte hans far, det er første gang jeg har hatt dette privilegiet, en flott mann. Og—og hans far, broder Ungren, vil—vil aldri gå bort så lenge hans sønn, Morris, lever, fordi de ligner hverandre virkelig.

⁴ Og hans kone, mor til broder Morris Ungren, har levd disse siste femten årene av Guds nåde. Hun har virkelig vært en stor inspirasjon for meg, å se det; når hun har gått gjennom de mørke stundene som hun har, og likevel holder fast i Guds uforanderlige hånd. Det uttrykker for oss kristendommens ekthet og troen til de som tror det. Så jeg er veldig glad for dette denne morgenen.

⁵ Vi har nettopp hatt et bryllup nede. To av barna mine ble gift, og barna mine er fra tabernaklet; vår lille Billy Simpson og den lille Myers-jenta, som har vært kjærester for en tid; Sharol, ja. De var . . . De er også i slekt her, eller den lille Sharol Myers er det med broder Ungren og dem. Så vi er glade på deres vegne, jeg ser de har tatt sin plass, etter giftermålet, gikk rett tilbake til menighetssalen, og satte seg ned for å lytte til møtet. De barna har alltid hatt en dyp plass i mitt hjerte, fordi de er så respektfulle for Ordet. De—de elsker virkelig Ordet. Jeg tror ikke at på grunn av at jeg kaller dem barna mine, at de er noe bedre enn andre barn. Men de bare setter sin lit til meg, og jeg—jeg—jeg går til Gud for dem.

⁶ Lille Billy ønsket å gifte seg, og så var han redd for at han måtte dra i militæret. Og det var to eller tre av dem i den samme situasjonen. Og disse guttene kom til meg og sa: "Broder Branham, vi—vi ønsker ikke å være skulkere eller noe, men vi

ønsker at du skal spørre Gud.” Og de ga meg grunnene til at de ønsket å holde seg unna militæret, hvis de kunne; ikke fordi de ikke ønsket å forsvare landet, med alt de kunne gjøre. Men saken var, at hvis de—hvis de dro, så ville de komme blant feil type folk der ute i de (jeg vet ikke hva man kaller det) PX, eller hva enn man kaller det, og så ville de komme ut der hvor de halvnakne kvinnene befinner seg. Det er ikke noe sted for en kristen gutt, og derfor innfridde Gud deres bønn.

⁷ Og nå kom lille Billy denne morgenen, og giftet seg med denne vakre, lille Sharol, så vi er glade på deres vegne. Og vi ønsker dem det aller beste i Guds Rike for dem.

⁸ Og nå har dette vært en fin tid for oss. I morges hadde vi en fin søndagsskoleklasse, en fullsatt kirke, så vi er veldig glade. Og mange ganger, forkynnere, det—det oppmuntrer oss å se at folk kommer og hører på deg. Fordi, ser dere, en liker ikke å tale for tomme benkerader, for de er . . . Vi ville tale det samme dersom det var én person her. Men likevel føles det godt når du tenker: “Hvis *denne* går glipp av det, vil den neste få tak i det.” Ser dere. Og det gjør det annerledes, gjør det herlig.

⁹ Og nå, i samtalene akkurat nå, det vil si, hvis vi kan komme til dem raskt.

¹⁰ Jeg møtte broder Boutliere da jeg kom ut, og jeg hadde ikke sett ham siden jeg var her. Jeg sa: “Hvor har du vært?”

Han sa: “Gjort i stand kalkunmiddag for dem.”

Og så fortalte jeg at jeg hadde gått ned i vekt. Han sa: “Du”

Jeg sa: “Du har ikke forandret deg det minste.”

Han sa: “Det har ikke du heller.”

¹¹ Jeg sa: “Det er ekte diplomati.” Jeg sa: “Men, vet du, jeg har det. Jeg har gått fra hundre og sytti til hundre og førtifem, så jeg har så visst forandret meg.” Til og med alle dressene mine er litt for store for meg. Og noen skaffet meg en her om dagen, slik at jeg kunne ha den på meg her nede; en som ikke hang og slang over skuldrene, og var for stor i livet.

¹² Men jeg—jeg prøver å gjøre mitt aller beste for Jesus Kristus mens jeg har en sjanse til å gjøre det. Og dere er fine tilhørere!

¹³ Jeg fortalte i rommet nå nettopp, jeg så den mektige Hellige Ånd fjerne en kreft fra en kvinnes kropp, rett der inne. Hun er en—hun er en kvinne fra Texas. Og en dame satt der, og jeg har aldri sett en mer nervøs person, en predikantkone, for bare en liten stund siden. Og Herren viste meg en visjon om at hun satt der, og jeg så henne. Hun ringte fra New York og hun ønsket å stikke innom her. Hun hadde kun fem minutter, og mannen hennes led av magesår, og det som forårsaket magesåret var hans bekymring for sin kone. Allmektige Gud, berolige den kvinnen som sitter der. Hun sitter og ser på meg nå. Så, og jeg ønsker også

å fortelle deg, broder, at magesåret ditt er over. Skjønner? Ja, du kommer til å bli frisk nå og vende tilbake til Herrens tjeneste.

¹⁴ Nå, når du ser noe som Herren gjør, så kan du—du ganske enkelt ikke få nok av det. Du ønsker bare å fortsette, fortsette, fortsette, fortsette.

¹⁵ Og nå, i går kveld hadde vi et herlig bønnemøte, og det er bra, det er fint. Å legge hendene på de syke, det er en god ting. Noen ganger er det alt som trengs. Og så er det noen der det er noe bak det, at de—de ikke kan forstå, og du må finne den personen og finne ut hva det er. Skjønner, det er noe som hindrer dem, noe som står i veien. Og én liten skygge vil vibrere det bort.

¹⁶ Nå, den lille damen der for en liten stund siden, hun var så nervøs, så oppskaket. Stakkars liten, hun klarte ikke engang å trekke pusten. Hun var helt . . . [Broder Branham puster inn og ut, gisper etter luft—Red.] og bare—bare holdt på, ser dere.

¹⁷ Nå, det du må gjøre. Her er bare litt internt, ser dere. Det er å få tak i hennes ånd. Skjønner? Og deretter overfører du dine egne tanker til henne. Skjønner? Og du forandrer tankegangen din. Skjønner? Så når det skjer, så kan du sentrere henne på Kristus, og derfra kan hun fortsette videre. Men du må forandre tankegangen hennes, ser dere. Hun klarer ikke forandre den selv. Hun bare går i en virvel, og du må plukke det opp. Vel, det er et eller annet som gir deg noe . . . Ikke prøv å finn ut av det; ikke gjør det. Bare tro det og gå videre.

¹⁸ Hvordan kunne den lille babyen, som lå der ute i morens armer, hadde vært død siden klokken ni den morgenen, og det var langt ut på kvelden den kvelden, hvor var den lille ånden? Du er nødt til å finne den ånden og bringe den tilbake. Og så når du ser den komme tilbake, så kan du reise deg i Herrens Navn og kalle den. Ser dere, da vil det skje. Men inntil du gjør det, så bare snakker du til ingen nytte, ser dere.

¹⁹ Det er ingenting—ingenting så mystisk. Det handler om å finne Gud, å få deg selv ut av veien og la Den Hellige Ånd bruke deg til hva enn Han ønsker å gjøre. Det er alt. Hovedsaken, i enhver gave, er å få bort dine egne idéer, og slippe til Kristus. Så hva enn Det sa, hvis du ønsker å vite om det er Kristus eller ikke . . . Bare en fornemmelse, la det være. Men hvis det bare er en følelse, la det være. Men hvis det er skrevet i Ordet, så er det Gud. Døm alltid alt ved Ordet, det en hvilken som helst ånd forteller deg. Ordet, gå aldri bort fra det Ordet; hvis du gjør det, er du fortapt.

²⁰ Nå, før vi holder på til ettermiddag med å snakke på denne måten, la oss bare slå opp i Bibelen og lese noen Skriftsteder her. Og så vil vi . . . Jeg elsker Guds Ord. Jeg vet vi alle gjør det. Nå, hadde ikke . . .

²¹ Jeg ønsket å forkynne denne morgenen, eller snakke, undervise søndagsskole, om Guds skjulte mysterier siden

verdens grunnleggelse som er åpenbart i Jesus Kristus. Og jeg fikk ikke sjansen til å gå gjennom alt. Jeg hadde glemt det forestående bryllupet, så jeg—jeg får kanskje ta det neste gang jeg kommer innom.

²² Nå vil jeg lese litt fra tre plasser i Bibelen. Først vil jeg lese fra Filipperne 1. Det 1. kapitlet av Filipperne, og begynne med det 19. verset, og også leser til og med det 22.

For jeg vet at alt dette skal føre til min utfrielse ved deres bønn og ved den hjelp som Jesu Kristi Ånd sørger for.

Slik er også min inderlig forventning og mitt håp at jeg ikke skal bli til skamme i noe, men i all frimodighet, som alltid, skal Kristus også nå bli manifestert ved mitt legeme, enten det skjer ved liv eller ved død.

For meg er livet Kristus, og døden en vinning.

Men dersom det å leve i legemet gir frukt av mitt arbeid, da vet jeg ikke hva jeg . . . velge.

²³ Nå over i Romerbrevet. Og vi vil begynne med det 8. kapitlet av Romerne og det 35. verset, for å bygge videre på det jeg ønsker å ta som en tekst.

Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Kan trengsler, eller angst, . . . forfølgelser, . . . hungersnød, eller nakenhet, . . . fare . . . sverd?

Som det står skrevet: For min skyld blir vi drept hele dagen lang. Vi blir regnet som slaktesauer.

Men i alt dette skal vi mer enn seire ved ham som elsket oss.

For jeg er overbevist om at verken død eller liv, verken engel eller myndighet eller makt, verken det som er nå eller det som skal komme, eller . . .

Verken høyde . . . dybde eller noen annen skapning skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre.

²⁴ I Apostlenes Gjerninger 2, og det 30. verset:

Siden han var en profet og visste at Gud hadde tilsverget ham med en ed at ut fra frukten av hans legeme, det vil si av hans kjød, ville han reise opp Kristus til å sitte på hans trone.

²⁵ Vel, dette er mye av Skriften, som nesten beveger seg fra ett punkt til et annet i Bibelen. Men vi vet at hvis så mye av Skriften har blitt lest, så vil vi finne noe Der inne som vil hjelpe oss. Må Gud hjelpe oss nå, idet jeg ønsker å ta dette emnet denne morgenen, fra ordet absolutt: *Et Absolutt*.

²⁶ Nå, da jeg studerte denne teksten, gikk jeg til ordboken. Jeg tenkte: "Hva? Noen sier stadig: 'Det er absolutt sannheten.

Absolutt, slik er det.” Jeg tenkte: “Hva er det ordet? Hva betyr det, *absolutt*?” Og jeg gikk til ordboken for å finne ut hva det betydde.

²⁷ Webster sier at det er “perfekt i seg selv, ubegrenset i kraft, primært et ultimatum.” Ser dere, “ubegrenset i kraft, perfekt i seg selv, og det er i virkeligheten et ultimatum”, ordet *absolutt*.

²⁸ Og jeg ønsker å si dette, og stoler på at dere vil få tak i disse ordene, for jeg er ikke en kirkelig utdannet på den måten, og på den psykologiske måten til å bringe fram noe fascinerende som ville fengsle folket. Det eneste jeg gjør, er å prøve å gjøre det beste jeg kan, på vegne av vennene som Kristus har gitt meg, og jeg—jeg—jeg vil at de skal se hva mine tanker er om Kristus.

²⁹ Nå, hver eneste stor prestasjon er bundet til et absolutt. Du kan ikke gå gjennom livet uten å ha et absolutt. Du kan ikke utføre en prestasjon uten at det er et absolutt, for det er den endelige forankringsplassen. Det er—det er pålen der du binder hesten på slutten av reisen. Det er et sted hvor du er bundet til noe.

³⁰ I tiden som vi lever i nå, og alt er så skiftende, så skjørt og på villspor, så tror jeg dette Budskapet ville være veldig passende, spesielt for kristne som går gjennom en svært vanskelig tid nå. Den kristne menighet opplever den vanskeligste tiden den har hatt på de siste to tusen årene. Fordi, vi kommer til et punkt der noe blir presentert for kristenheten, noe som de må ta en avgjørelse på, og jeg tror at den kristne menighet burde ha noe som de vet at de er bundet til, i stedet for å bare drive rundt som et blad på vannet, med vinden. Som Bibelen sier: “Drevet omkring av enhver lærdomsvind.” Vindene kommer og blåser det lille bladet *denne* veien, og så kommer en annen vind, nordavinden, sønnavinden, østavinden, vestavinden. Du vil aldri komme noe sted, du er ikke grunnfestet. Det kristne livet skulle være et grunnfestet liv. Det skulle være noe som er—som er et prinsipp som—som du er bundet til, som er mer enn selve livet.

³¹ Og du må ha noe som du er bundet til. Noen mennesker er bundet til forretningene sine. Noen er bundet til familiene sine. Noen er bundet til en læresetning. Noen er bundet til militærtjenesten. Vi har ulike ting som vi er bundet til. Men jeg tror, som en kristen, burde vi være bundet til det vi vet er rett, ser dere. For, du kan være bundet til familien din, og din—din kone kunne gå fra deg. Du kan være bundet til militæret, og du kan bli drept. Og du kan være bundet til alle slags ulike ting, og det vil få en slutt. Men det må finnes en endelig forankringsplass. Det må være et eller annet sted hvor—hvor mennesket må binde seg til sitt Evige bestemmelsessted. Fordi, hvis du vil stole på arbeidet ditt, når arbeidet ditt er avsluttet, er det ferdig. Når familien din blir tatt bort, er det over.

³² Men det er kun én ting som jeg tror er den endelige forankringsplassen. Og jeg tror at Paulus hadde en forankringsplass i livet sitt her. Og jeg ønsker å—å skyte inn, hvis vi kan si det på den måten, og snakke om den forankringsplassen. Han sa: “Før meg er livet Kristus, og døden en vinning.” Nå, Kristus var Paulus’ Absolutt. Det var hans forankringsplass. Det var hans. Det var slutten på all diskusjon. Det var Kristus, som var hans forankringsplass.

³³ Paulus hadde ikke alltid hatt den forankringsplassen. Før var han bundet til gruppen av fariseere. Og han måtte bli opplært og utdannet, slik at de ville akseptere ham og la ham knytte seg til deres plass. Men en dag var han på vei ned til Damaskus, og han møtte Jesus, ansikt til ansikt. Og fra da kuttet han seg løs fra sin fariseeriske forankringsplass; og han knyttet seg på nytt, til Jesus som han visste ble korsfestet, døde og stod opp igjen. Paulus visste det fordi han møtte Personen. Det forandret ham der og da. Han var aldri den samme fra da av. Han møtte ikke bare en bok. Han møtte ikke bare en—en læresetning. Han møtte Personen, Jesus Kristus. “Hvem er Du, Herre?”

Han sa: “Jeg er Jesus.”

³⁴ La oss tenke på den omvendelsen, en liten stund. Jeg tror Paulus var en oppriktig mann. Siden dette er søndagsskole, ønsker vi å undervise det som en søndagsskole. Paulus, tror jeg, var en dyp, oppriktig mann, og det var—det var ikke noe ved ham som var noe annerledes fra noen andre.

³⁵ Alle de profetene var mennesker akkurat som vi er. Bibelen sier så. Jakob 5: “Elias var en mann under samme kår som vi”, han hadde sine oppturer og nedturer, og fram og tilbake, “og han ba inntrengende om at det ikke skulle regne.”

³⁶ Og Paulus var det samme slags menneske som vi er. Han hadde sine frustrasjoner, sin tvil. Og han var en ærlig mann. Han gikk til en av de fineste religiøse sektene som fantes i verden. Og han skulle bli en lærer i den sekten; opplært under en stor lærer, Gamaliel, som var en av de største lærerne de hadde på den tiden. Foreldrene hans sørget for det, de hadde sett at det var noe i Paulus sitt liv, og jobbet hardt for å sende ham bort til skolen, slik at han kunne bli opplært i alle Guds lover. Og med en dyp oppriktighet, trodde han hvert eneste ord av det.

³⁷ Og han hadde hørt om disse slags menneskene fra underklassen, og hvordan det hadde vært en profet, såkalt, av Hans gruppe, som hadde stått fram i Galilea, som visstnok hadde utført mirakler og helbredet de syke. Men hans—hans sekt som han tilhørte, ville ikke akseptere at denne Mannen var en profet, denne Jesus fra Nasaret, fordi Han hadde ikke sluttet Seg til dem. Så Paulus kunne ikke gå med på det, fordi hans egen sekt av—av mennesker ikke trodde på Det. Og de hadde advart ham mot slike.

38 Og Paulus var oppriktig og tenkte: “Dersom dette ikke er av Gud, og min kirke sier at det ikke er av Gud, da er det bare én ting å gjøre, bli kvitt det.” Sa: “Få det ut av veien, fordi det er en . . . det ville bli en hindring, det ville bli en svulst, en ondartet svulst”, imot det hans sekt trodde. Så han bestemte seg i sitt hjerte at han ville dra ut og fjerne denne “ondartete svulsten”, som han kalte det, eller kirken hans kalte det, bort fra hans fine fariseeriske gruppe.

39 En dag, med fullmakt i lommen sin, fra ypperstepresten til å arrestere alle de menneskene som var i den tilstanden, for det ville ha vært oppgaven som Paulus var satt til. Han var på vei ned til en by som het Damaskus. De hadde roet dem ned, omkring i Jerusalem. Så han hadde—han hadde steinet Stefanus, og Paulus fikk ham steinet, bevitnet det og holdt kappen. Nå ville han dra ned hit og gjøre det samme, og bli kvitt denne store hindringen.

40 Men omtrent, det må ha vært rundt midt på dagen, rundt klokken elleve, tolv, ble han slått ned. Og da han ble det, kikket han opp og det var et Lys stående foran ham. Og en Røst kom ut fra dette Lyset, som sa: “Saulus, Saulus”, et spørsmål, “hvorfør forfølger du Meg?” Nå, Paulus visste, eller Saulus, rettere sagt, visste at dette folket hadde fulgt det samme Lyset etter at de kom ut fra Egypt. Og dersom . . .

41 Har dere noen gang sett Lamsa-oversettelsen av Bibelen, det gamle . . . Det—det gamle hebraiske tegnet for—for Gud er et trekantet Lys; mer eller mindre, noe lignende *det*, de tre attributter av Gud, i én Guddom. Og dette trekantete Lyset, de tre i Én, som er én Gud, var et—et tegn for hebreerne, for Gud, Lys.

42 Og så da Moses møtte Ham i busken, så sa Han: “JEG ER”, som forblir den samme, tre; i går, i dag og for evig, fremdeles den samme Gud. Og Moses møtte Ham i den brennende busken. Han var et Lys. Og da Han ledet Israels barn ut av ødemarken, var Han paktens Engel, som Moses så ved tro, og ga avkall på Egypt, og aktet Kristi vanære for en større rikdom enn det som var i Egypt. Ved tro så Moses at det var Kristus, Salvelsen. Og Salvelsen var ikke på en bestemt mann, men Den var i en form av en Ildstøtte. Skjønner?

43 Og så kom den samme Salvelsen ned ved Hans dåp, og gikk inn i Kristus og tok bolig i Ham. Johannes visste at det var Ham. Han sa: “Over Ham du ser Ånden som ledet dem ut av Egypt inn i ødemarken, og ut av ødemarken inn i løfteslandet, over Ham du ser denne trekantete form av Gud komme ned og bli over, Han er den Ene som vil døpe med Den Hellige Ånd og Ild.”

44 Nå, Paulus hadde ikke hatt privilegiet av å se dette ennå. Men bare for å gjøre det virkelig for dere, det var helt forbudt for jødene å bøye seg for et avgudsbilde eller noe lignende! Nå, da han så dette store Lyset, visste han at det var Herren. *Herre*

betyr “eierskap, kontroll over”. Han—han ville ikke ha kalt hva som helst “Herre”, denne standhaftige hebreeren, da han visste at Det var Ånden. Men legg merke til, han visste at den samme Ildstøtten hadde vært den Ene som hadde ledet folket hans. Og så kommer han tilbake og sa: “Herre, Hvem er Du? Hvem er Du? Jeg vil vite Hvem Du er. Du møtte Moses i navnet ‘JEG ER.’” Men jeg vil stoppe der ved denne tanken, bare et øyeblikk.

⁴⁵ Jesus, da Han var på jorden, salvet med Det som de så, legg merke til, Han sa: “Jeg kom fra Gud”, Ånden, Lyset, Ildstøtten, “og Jeg går tilbake til Gud”. Og Han ble kjød for å kunne dø for våre synder. Så etter Hans død, begravelse, oppstandelse og oppstigning, etter at Han steg opp; etter de forti dagene, steg Han opp; og på den femtiende dagen kom Han tilbake blant folket i form av en Ildstøtte, og delte Seg Selv som ildtunger og satte seg på hver enkelt av dem. Og da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og begynte å tale i andre tunger, etter som Ånden ga dem å tale.

⁴⁶ Ser dere, Gud delte Seg opp; Gud først i en mektig Ildstøtte; Gud manifestert i en menneskekropp; nå deler Gud Seg ut iblant Sitt folk. Ildstøtten sprer Seg ut, og setter seg på hver enkelt av dem, som delte ildtunger, kløvne tunger som satte seg på dem, ildgaffer, kløvne tunger som av ild satte seg på hver enkelt av dem. Og de ble alle fylt med Det, og begynte å tale i tunger, etter som Ånden ga dem å tale.

⁴⁷ Nå, du skjønner, vi er ikke et splittet folk, vi må være i enhet, fordi hver enkelt av oss holder en del av Gud. Og vi må komme sammen, og da blir Ildstøtten manifestert i Sin helhet, i Sin fylde; når Hans Menighet sitter sammen på Himmelske steder, da er fylden av Guds kraft i Hans Menighet. Hver enkelt av oss innehar åndelige gaver og åndelige tjenester, når vi kommer sammen, bringer det Ildstøtten tilbake igjen.

⁴⁸ Og Paulus gjenkjente at det var av Herren, og han sa: “Herre, Hvem er Du, hvis jeg forfølger Deg?”

⁴⁹ Han sa: “Jeg er Jesus, og det blir hardt for deg å stampe mot broddene.”

⁵⁰ Og Paulus fikk befaling om å stå opp og gå ned til gaten som kaltes: “Den Rette.” Og det var en profet der som kom bort, som het Ananias, og så en visjon og døpte ham. Og han reiste ned til Arabia i tre år for å studere Skriftene, for å undersøke hva denne Ildstøtten var som viste seg for ham.

⁵¹ Nå finner vi at Paulus hadde det som sin forankringsplass, resten av sitt liv. Han hadde møtt Gud ansikt til ansikt, og ble utsendt av Gud. Hvilken forankringsplass! Hvilket Absolutt! Det var slutten på alle diskusjoner. Det var slutten på alt for Paulus. All strid, alt var borte. Jeg bryr meg ikke om hva fariseerne sa, saddukeerne sa eller noen andre; han møtte Gud stadfestet av Ordet, det avgjorde saken! Det var resten av hans liv. Fordi han

hadde sett Gud manifestert, og hadde blitt stadfestet for ham at Det var Gud ved Ordet, og ved skikkelsen og formen som Han var i, og ved en hørbar Røst som talte til ham nøyaktig hva det var. Nå, det var en stor ting. Ikke rart han kunne si, foran Agrippa: “Jeg var ikke ulydig mot den Himmelske visjonen.” Han var bundet til det. Det var noe virkelig, noe som han visste, noe som ingen kunne ta fra ham.

52 Nå i dag, dersom vi kun stoler på en utdanning eller en—en mekanisk utdanningsmåte til å forklare Bibelen, da har vi bare fått det fra en—en mental forståelse. Men ingen mann har rett til å forkynne Evangeliet bak denne talerstolen, dersom han ikke har møtt Det ansikt til ansikt.

53 Slik som Moses, langt ute i ørkenen, uansett hvor bra han var utdannet, hva enn som hadde funnet sted; hans frykt og frustrasjoner forsvant fordi han stod på hellig grunn med Gud, som ingen kunne ta fra ham.

54 Og hver mann eller kvinne som har en opplevelse med Gud, har møtt denne samme Ildstøtten på ditt hjertes hellige grunn. “Det finnes ingen teolog, ingen djevel, ikke noe”, sa Paulus, “ikke noe nåværende, ikke noe fremtidig, død, sykdom, sorg, som kan skille oss fra Guds kjærlighet som er i Kristus Jesus”. Det er en forankringsplass. Du vet at noe skjedde. Uansett hvor mye vitenskapen står fram og sier *dette, det*, eller *hint*, så er du bundet. Du og Gud blir ett. Han er i deg, og du er i Ham. “På den dag skal dere kjenne at Jeg er i Faderen, Faderen i Meg; Jeg i dere, og dere i Meg.” Du er bundet til Ham.

55 Og Paulus hadde et—et Kristus-sentrert liv. Det var et annerledes liv enn han en gang hadde. Han hadde en gang en utdanningsforståelse; men nå har han fått et Kristus-sentrert liv, et absolutt. Uansett hvor mye Agrippa kunne si: “Du, du har blitt sprø, Paulus. Du har mistet forstanden. Du, du har studert for mye.”

Han sa: “Jeg er ikke gal.”

56 Og han henvendte seg til Agrippa på en slik måte at han sa: “Du har nesten overtalt meg til å bli en kristen.”

57 Han sa: “Jeg skulle ønske du ble det, bare utenom . . . som jeg er, bortsett fra disse lenkene.”

58 Det får deg til å gjøre ting, når du får et Kristus-sentrert liv slik Paulus hadde, som du normalt ikke ville gjøre. Hør nå her. Vanligvis, den mannen som var opplært i alle Skriftene og slikt, vanligvis ville han ha fulgt i den retningen han var opplært i. Men da han ble . . . og gjorde Kristus til sitt absolutt, sitt ultimatum, så ble det et annerledes liv. Han handlet annerledes. Han gjorde sprø ting, mot det han en gang var opplært til å gjøre. Og det vil føre til det samme.

⁵⁹ Hvis menigheten ville komme seg bort fra dette Kirkenes Verdensråd, og komme tilbake og gjøre Guds Ord til sitt ultimatum, gjøre Guds Ord til sin forankringsplass, så ville det gjøre det. Men de binder seg til en menneskeskapt virksomhet. Og det er nødt til å falle. Vel, Bibelen sier at de ville gjøre det. Men det kommer til å bli en Brud som har vært utvalgt for verdens grunnleggelse, som vil være bundet til den forankringsplassen.

⁶⁰ Jeg kan se Evigheten åpnes, komme ned i tiden, fra Eden. Og da Den gjorde det, kom det en Blodslinje hele veien fram til Golgata; og fra Golgata, bundet med denne linjen, og går videre til forankringsplassen, Jesus. Og en dag når Han kommer for å gjøre krav på Sine egne, alle som er bundet til det ultimatumet vil bli reist opp til Evigheten. Hvorfor? De har vært i Evigheten hele tiden. De ble forutbestemt i Evigheten. De er en del av Gud. De var i Hans tanker i begynnelsen. Og når den store linen blir trukket, med Blodslinjen, Tegnet som jeg talte om, når den kommer opp fra jorden, vil alle som var inkludert i det Blodet bli sluppet rett inn i Evigheten igjen. Men den eneste måten det vil skje, vil være bundet til det absolutt, Jesus Kristus. Det er absolutt! Ikke en menneskelig prestasjon; men Gud reiste Ham opp fra de døde, og Han er et absolutt. Og vi vet at Han lever, fordi her er Han sammen med oss i Kraften av Sin oppstandelse, og gjør de samme tingene Han gjorde da Han var her på jorden.

⁶¹ Jeg er bundet til det Ultimatumet. Det er slutten på all strid. Jeg er bundet til det. Det er mitt liv. Jeg var en synder da Kristus frelste meg. Jeg møtte Noe. Og helt fra Det kom inn i meg, har det vært—har det vært annerledes. Jeg er bundet til det, alt jeg er, er bundet rett der. Og så delte Gud Sitt liv, og lot meg leve i Ham, og Ham i meg, da er vi bundet. Jeg . . .

⁶² Det spiller ingen rolle hva andre ønsker å tro. For den enkelte, du er bundet til Det. [Broder Branham klapper på Bibelen sin—Red.] Det er ditt ultimatum. Det er det . . . Det er det siste ordet. Og så hvis Han er Ordet, så må *Dette* være det siste ordet. Dette må avgjøre det. Hva enn Det sier, Det er den skarlagensrøde tråden. Det er Kristus. Og alt som er i motsetning til Det, vil jeg ikke vite noe av. Det er det vi ønsker å vite, er hva dette Ordet sier; for jeg er bundet til Kristus, og Kristus er Ordet. Får dere tak i det nå? [Forsamlingen sier: "Amen."]

⁶³ Og den delen av Hans Ord som er tildelt denne tid, Hans Hellige Ånd er her for å manifestere den delen av Ordet.

⁶⁴ Akkurat som det var der tilbake ved Hans fødsel. Jesaja 9,6. Hele veien ned gjennom Skriftene. Alt som ble talt om Ham, det ble oppfylt. Over i Lukasevangeliet, sier vi at det er . . . ser vi det. Og Han var endemålet, Han var—Han var endemålet for profetien, også, om Ham. Han oppfylte det, historien, sangene, alt i Det gamle testamentet, som talte om Ham, ble oppfylt der og da. Det ble ultimatumet. Det ble Guds Ords forankringsplass for den tidsalderen.

⁶⁵ Og det sanne gjenfødte folket i denne tidsalderen, som er fylt med Den Hellige Ånd, er denne Skriftens forankringsplass som må bli oppfylt i disse siste dager. De er ultimatet. Det er Guds ultimat, fordi det er Hans Ord; og Ordet er Kristus, forankringsplassen. Det er ingen måte å komme bort fra det. Noe som holder deg fast.

⁶⁶ Som jeg sa, det får deg til å gjøre ting som du normalt ikke ville gjøre. Det fikk Paulus til å gjøre ting han normalt ikke ville gjøre. Det fikk Moses til å gjøre ting han normalt ikke ville gjøre. Det får hver mann og kvinne til å gjøre ting de normalt ikke ville gjøre. Det er noe som du er—er sentrert på. Det er noe, Det er din stabilisator. Det er som . . .

⁶⁷ Det er skipets anker. Skipet er bundet til ankeret i tider med storm. Og dersom Kristus er ditt absolutt, er du bundet til Ham. Hvis du lar skipet flyte i vanskelige tider, vil det knuses mot klippene. Men hva de gjør, de slipper ankeret. Ankeret dras inntil det henger seg fast i klippefundamentet. Og skipet er bundet til ankeret. Det er absoluttet for skipet.

⁶⁸ Og en gjenfødt kristen er bundet til Kristus, og Bibelen er ankeret. Det er tingen vi er bundet til. La organisasjonene, la forskjellige ting, la vitenskapen, la lærerne si hva de vil. Så lenge Ordet sier det og lover det, er vi bundet til Det. Det er noe som ikke lar oss bevege oss fra det. Det er riktig. En sann gjenfødt kristen, de holder seg til Ordet. Hvis Det sier at en skal gjøre en bestemt ting, og en måte å gjøre det på, så er det slik vi må gjøre det. Uansett hva noen andre sier, det var Det Gud sa. Vi er bundet til Det, et Kristus-sentrert liv.

Kristus, igjen, det er som Nordstjernen.

⁶⁹ Dere vet, verden roterer rundt. Og stjernene, faktisk, den du ser som aftenstjernen, er også morgenstjernen. Verden bare roterer rundt til den. Men den flytter seg bort fra de stjernene, alle bortsett fra nordstjernen. Vel, du kan ikke stille inn kompasset ditt etter aftenstjernen og komme noe sted, for neste morgen, hva da? Du er i aftenstjernen i vest, og neste morgen er du i øst. Ser dere, du kan ikke gjøre det. Men du kan stille det inn etter nordstjernen, amen, og hold den i fokus. Da vil du klare deg.

⁷⁰ Og det er det et Kristus-sentrert liv er. Når du har gått deg bort, er Han Nordstjernen din. Så hvis Han er Nordstjernen, er Den Hellige Ånd kompasset ditt, og kompasset vil bare peke mot Nordstjernen. Den vil ikke peke mot en læresetning eller en denominasjon. Den vil ikke peke mot en følelse, eller hva enn det er. Den vil holde stø kurs mot Nordstjernen. Han er Nordstjernen din. Når du har gått deg bort, kan du kanskje flytte deg med denominasjoner, og slikt som det. Men kompasset, Den Hellige Ånd, vil vise deg rett til Ordet, som er Kristus, og holder deg stødig. Bind deg til Det.

71 Hva om det ikke fantes noen nordstjerne, hvordan ville en mann noensinne finne veien på et tåkefullt hav? Hva om det ikke fantes noen Hellig Ånd til å lede deg til Guds Ord, for å manifestere Det og stadfeste Det, hva ville vi gjøre i denne tid? Den Hellige Ånd vil bare vise til Ordet. “Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert Ord.” Ikke deler av Ordet; men ethvert Ord, alt av Det. “Ethvert Ord som går ut av Guds munn”, det er det et menneske lever av. Han er ditt absolutt i livet ditt, Han er også Nordstjernen din.

72 Dere vet, vi må ha noe annet, for å gjøre ende på all uenighet.

73 Dere vet, det var en tid da bordskikk baserte seg på hva en kvinne sa. Jeg tror navnet hennes var Emily Post. Jeg kan ta feil der. Jeg tror det er riktig, Emily Post. Det spilte ingen rolle om Emily Post sa: “Ta opp kniven din og spis bønnene med den”, det var riktig oppførsel. Hvorfor? Hun var bordskikkens absolutt. Det er riktig. Hvis hun sa: “Spis dem med hendene dine”, så spiste du dem med hendene dine. Hvorfor? Denne nasjonen gjorde henne til absoluttet, for bordskikk. Ja, sir.

74 Det var en tid da Tyskland hadde et—et absolutt, og det var Hitler. Det var et absolutt. Det spilte ingen rolle hva noen andre sa, når Hitler sa: “Gjør det”, gjorde du det. Det burde du. Han var det siste ordet. Hitler var det.

75 Det var en tid da Roma hadde et absolutt, og det var Mussolini, diktatoren. En mann kjørte bort ett minutt for tidlig for ham, han skjøt ham i bilen hans og dro ham ut, sa: “Jeg sa ikke ett minutt for tidlig, jeg sa vær her til tiden.” Et absolutt! Hva enn han sa, det måtte de gjøre. Det måtte vende seg. Han sa han ville få hele verden til å vende seg ved hans ord. Den vender seg ved Guds Ord!

76 Det var en tid da Egypt hadde et absolutt. Det var Farao. Jeg reiste ned til Egypt en gang, bare for å se de plassene. Og en må grave tjue fot ned for å finne tronene som de satt på, Romas keiser; da jeg var i Roma og nede i Egypt.

77 Ser dere, alt sammen vendte tilbake til historisk støv, fordi det var feil type absolutt. Det er riktig. Det var galt. Det mislyktes. Det var menneskelagde absolutter. Og ethvert menneskelagd absolutt og enhver menneskelagd bragd må bli til støv. De må bli til støv. Det er feil slag, så det mislykkes.

78 Bare tenk på nasjonen vår. Når vi kommer i vanskeligheter, hvis noen gjør noe, og de behandler det her i kanskje en—en liten bydomstol, en eller annen politidomstol, så går det videre, videre, og til slutt kommer det til Høyesterett. Nå, Høyesterett er nasjonens absolutt. Den avgjør saken. Nå, i Canada, våre venner fra Canada kan gå, fra Canada, til Dronningen. Men i De forente stater, er det Høyesterett. Det er absoluttet. Noen ganger liker vi ikke avgjørelsene deres, men vi må høre på det likevel. Ja, sir. Vi er ikke enig i det, vi liker ikke avgjørelsen noen ganger, men

det er absoluttet for denne nasjonen. Nasjonen er bundet til det. Det er slutten på alle diskusjoner. Når Høyesterett sier: “Du er skyldig”, er du skyldig. Vi må ha det; har vi ikke det, har vi ingen nasjon. Hva om vi ikke hadde noe som det? Ja visst. Det er et absolutt for alt.

⁷⁹ Det er et absolutt i et baseballspill. Det er dommeren. Riktig. Og hvis han sier: “Det er en strike”, så er det hva det er. Spiller ingen rolle hva du sier, hva jeg tror, måten jeg så det på, måten du så det på. Det var det han sa. Det er et absolutt. Hvis han sier: “Strike”, så må du være enig i det, for det er slik det vil bli skrevet opp, “strike”. Hva om det ikke var noen dommer, nå hvem ville ha rett? En sa, “det var en strike”, den andre sa, “det var ikke noen strike; det var en ball, det var en . . .” Ja, du ville få kaos. Du ville ikke vite hva du skulle gjøre.

⁸⁰ Det må være et sted der noens ord er avgjørende. Amen. Jeg har det virkelig bra akkurat nå. Glory! Halleluja! Det må være noe som er avgjørende. Jeg er så glad for det. Åh, nå, det er noen som kan si: “Det er synd” eller “Det er ikke synd”. Jeg er så glad for det. Jeg er glad for et absolutt. Ingen diskusjon, trenger ingen diskusjon. Dommeren sa, “strike”, det er hva det er; legg deg det på minnet, “det er en strike” og gå videre. Når Gud sier noe, så er det slik det er! Ingen vits å være uenig i det. Det er hva det er. Han sa så. Det er den kristnes absolutt, det vil si dersom han er en kristen. Gud sa: “Gjør det på *denne* måten”, det er slik det må gjøres. Ingen diskusjon: “Vel”, sier, “det var ikke det”. Ikke noe mer om det. Gud sa så, det avgjør saken! Det er absoluttet for den sanne troende. Ja.

⁸¹ Hva om det ikke var noe som det, hvor ville vi være? Ville metodistene ha rett, baptistene, presbyterianerne, lutheranerne, eller hva ville være rett? Ser dere, vi ville få, det er grunnen til at du—du ville få kaos. Og det er grunnen. De har vendt seg bort fra det absoluttet, det er grunnen til at de forviller seg bort med disse andre stjernene.

⁸² Men det finnes et absolutt. Det må finnes et absolutt. Det må finnes et absolutt. Og det finnes et absolutt. Det er Ordet. Og hva andre sier, det spiller ingen rolle. Ja, sir.

⁸³ Så, dersom vi ikke hadde en dommer i et ballspill, ville alle dratt hverandre i håret og kranglet og slåss. Skjønner? Det er grunnen til at vi trenger et absolutt i kristenheten, slutt å dra hverandre i håret og krangle og slåss. Skjønner? Ordet sa det, og det avgjør saken. Ikke legg til Det eller ta bort fra Det. Bare la Det være slik Det er.

⁸⁴ Dere vet, det finnes et absolutt i trafikken, det er stoppelyset, trafikklyset. Hva om det ikke fungerte en morgen? Åh, du! Har du noen gang opplevd en av dem? Jeg har. Uten tvil, har enhver sjåfør det. Hva om stoppelyset ikke fungerer? Da krangler alle. De kjører opp dit, og en sier: “Jeg var her først”, den andre sier:

“La meg si deg noe, jeg er nødt for å komme meg på jobb!” Åh, du! Kvinnene veiver med håndvesker, og menn slåss med nevene, og snakk om et kaos! Det må være et absolutt, noen som sier: “*Dette* er rett”, og slik er det. Når lyset sier, “stopp”, så betyr det stopp. Når det sier, “kjør”, så betyr det kjør. Hvis ikke, er du i vanskeligheter.

⁸⁵ Og det er slik det er i kristenlivet. Det finnes en stoppeplass, og det finnes en kjøreplass. Guds Ord er det absoluttet. Det er Kristus. Ja, sir. Hvis du . . .

⁸⁶ Dersom trafikklysene ikke er på, så får vi trafikkorker. Og jeg tror det er det vi har der oppe i den religiøse pentagon i dag; en trafikkork av tilgjorte troende, vantro og alt mulig stuert sammen. Du får ganske enkelt en trafikkork. Hvorfor? De har ikke noe absolutt. En sier: “Vel, vi er . . . Vi er absoluttet.” Den andre sier: “Vi er absoluttet.”

⁸⁷ Gud er Absoluttet. Han sa: “La ethvert absolutt, bortsett fra Mitt, være løgn. Mitt er Sannheten!” Så, der er absoluttet for kristenheten. Det er slutten på alle diskusjoner. Bibelen sa så, det gjør Det riktig. Ja, sir. Det må finnes et absolutt i alt.

⁸⁸ Slik som menighetene i dag, de fleste menigheter har sitt eget absolutt. Hver enkelt har sitt eget, omtrent som på dommernes tid, hver mann gjorde slik han mente var rett. Men det er ikke rett. Ser dere, det var da Guds Ord og profeter ikke eksisterte. Ordet er absoluttet. De hadde sitt eget absolutt. Enhver sier at de er Sannheten og veien: “Vi er Sannheten og veien.”

⁸⁹ Men Jesus sa at Han var Sannheten og Veien: “Sannheten, Veien og Lyset.” Er det riktig? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Vel, da er Han Ordet, så der er absoluttet. Og de denominelle absoluttene, ikke noe i det; det er feil, la det fare.

⁹⁰ Så mannen gjør det som er rett i hans egne øyne, men Gud har en måte for ham å gjøre det på. Ser dere, når Gud og Hans Ord og Hans profeter manglet, gjorde enhver mann bare det han ønsket å gjøre.

⁹¹ Og det er det som har skjedd i denne tid, hver enkelt sier: “Jeg—jeg tilhører *dette*.” Er du en kristen? “Jeg er presbyterianer.” Er du en kristen? Spurte jeg deg. En jente sa: “Jeg vil du skal forstå, at jeg brenner et lys hver kveld.” En annen mann sa i bønnekøen, jeg spurte ham om han var en kristen, sa: “Jeg er en amerikaner. Hvordan våger du!” Som om det skulle ha noe med Det å gjøre. Ser dere, de er bundet til en nasjon. De andre er bundet til en organisasjon, dogmer.

⁹² Men en *kristen* betyr “Kristus-lik”. Og den eneste måten du kan bli Kristus-lik er ved at Kristus Ordet er i deg. Det er ultimatumet. Ja. Jeg så dette før jeg ble omvendt, og jeg er glad Gud fikk tak i meg før menigheten gjorde det. Så jeg visste at da jeg . . .

⁹³ En fin baptistforkynner, broder Naylor, han er i Herligheten i dag, han kom ned, han snakket med meg. Og, åh, det var mange mennesker som snakket med meg da jeg—jeg forsøkte å finne Gud. Syvendedags-adventistpredikanten ønsket at jeg skulle bli medlem hos dem og så videre. Men jeg hadde forstått at dersom jeg skulle bli en kristen, kunne jeg—jeg ikke si: “Nå er jeg en Syvendedags-adventist.” Vel, det er helt i orden. “Jeg er en baptist.” Det er helt i orden, ser dere, men jeg måtte ha noe som var litt mer sikkert enn det. Jeg—jeg kunne ikke stole på det, for hver eneste en vaklet.

⁹⁴ Jeg tenkte: “Det er noen et eller annet sted, det må være noe som er sant, et eller annet sted.”

⁹⁵ Så jeg trengte et absolutt, derfor tok jeg ett, Guds Ord. Så leste jeg i Ordet at Han er Ordet, Johannes 1. “Og på dette absoluttet, vil Jeg bygge Min Menighet.” Det er riktig, så jeg tok Ham på Hans Ord. I Åpenbaringen 22,19 står det: “Hver den som tar ett Ord bort fra Dette, eller legger ett ord til Det.” Det er absoluttet. Det er slutten på all uenighet. *Dette* er absoluttet. “Hver den som tar noe bort fra Det, eller legger noe til Det”, Gud sa, “Jeg vil bare ta hans del ut av Livets Bok”, så Det måtte være absoluttet. Og Jesus sa at: “Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert Ord.” Da visste jeg at dette “hvert Ord” måtte skje. Står: “Bud på bud, og linje på linje.” Det er slik Det må komme, nøyaktig slik Det er skrevet.

⁹⁶ Videre sa Han: “Dersom dere blir i Meg”, Han er Ordet, “Mine Ord blir i dere, så kan dere be om hva dere vil.” Jeg visste da at dersom kristendommen var Guds Ord. Og Han var Ordet; og ved å ta imot Ordet, levde Ordet gjennom Ham, da visste jeg: “Dersom dere blir i Meg, og Mine Ord i dere, da be om hva dere vil.” Og dersom dere er i Ordet og en del av Ordet, vil du kun be om det Ordet sier du skal be om. Kjenn da tiden du lever i, og be deretter.

⁹⁷ Så derfor, tilbake til emnet, gjør . . . Snakker personlig nå, men jeg er bundet. Jeg er bundet til Jesus Kristus, til Ham, ved Hans Ord. Han er mitt absolutt.

⁹⁸ Jeg oppdaget at alle disse denominasjonene og slikt hadde sitt absolutt. Hver enkelt, hver enkelt, de har sitt eget absolutt.

⁹⁹ Katolikkene, når paven sier noe, så er det slik. Det er absoluttet for Den katolske kirke. Det spiller ingen rolle hva presten sier, hva biskopen sier, hva kardinalen sier; når paven sier det, så er det slik. Det er absoluttet. Det er korrekt.

¹⁰⁰ I metodistkirken og mange av de protestantiske denominasjonene, det biskopen sier, det er absoluttet. Det er alt. Det læresetningen sier, det er absoluttet.

¹⁰¹ Blant pinsevennene er det hva hovedtilsynsmannen sier, om du kan ha denne personen til et vekkelsesmøte eller ikke. Det er absoluttet. Er du uenig med ordene hans, blir du sparket ut av

organisasjonen. Ser dere, Ordet blir ikke tatt hensyn til i det hele tatt. Skjønner? Du har disse absoluttene, hver enkelt har sitt eget absolutt.

¹⁰² Men, dere vet, jeg sier ikke dette på en vanhellig måte. Jeg sier det som sannheten. Jeg føler det slik Paulus gjorde, da han sa i Apostlenes Gjerninger 20,24: “Ingen av disse tingene rokker meg.” “Jeg er fast bestemt på at jeg ikke vil vite av noe blant dere; utenom Jesus Kristus, og Ham korsfestet.” Jeg bryr meg ikke om disse absoluttene, enten det er paven, biskopen eller en hovedtilsynsmann, rådgiver eller et system, eller hva enn det er, ingen av disse tingene rokker meg. Jeg bryr meg ikke om de sier: “Vel, vi—vi vil ikke sa- . . .” Det spiller ikke den minste rolle. Jeg er fast bestemt på at jeg ikke vil vite av noe annet enn Jesus Kristus, Hans Ord manifestert iblant oss. Jeg er bundet til Det. Det er mitt anker. Jeg er forankret i Det.

¹⁰³ “Fra da jeg . . .” Paulus sa: “Fra da jeg møtte Ham på veien, har jeg snudd om. Jeg har . . . Han fikk skikk på meg.”

¹⁰⁴ Du verden, hvor Han fikk skikk på meg! Hvilken korrigerings Han måtte gjøre i meg. Men siden Han fikk skikk på meg, ble jeg bundet til Det. Jeg så at Ordet var Sannheten, alt i motsetning til Det var feil.

¹⁰⁵ Vet dere hva? Han hadde en hensikt med å frelse meg. Han hadde en hensikt med å frelse deg. Og jeg er fast bestemt ved Hans vilje til å gjøre Hans vilje. Grunnen til at Han gjorde det, jeg vet ikke hvorfor Han gjorde det.

¹⁰⁶ “Legg ikke til Det eller ta bort fra Det!” Som jeg sa, Åpenbaringen 22,19 sa, ikke gjør det. Dersom Han er vårt absolutt, kan det ikke være annerledes. Det er helt umulig at det kan være annerledes. Han må være absoluttet, det siste Ordet.

¹⁰⁷ Dere vet, det var millioner i synd da jeg ble frelst. Han hadde en hensikt med å frelse meg. Jeg er raringen blant brødrene, mange ganger; tror på forutbestemmelse, slangens sæd, dåpen i Jesu Kristi Navn og alle disse andre tingene som ser ut til å være . . . og visjonene, og Kristi kraft som vendte tilbake, og fordømte organisasjoner og slikt. Jeg er raringen, men Han hadde en grunn for å frelse meg, en hensikt med å gjøre det. Han frelste meg når det var millioner av andre i synd, men Han frelste meg av en eller annen grunn. Det var utdannede menn, det var smarte menn, teologer, det var biskoper og doktorer, og så videre på feltet, da Han frelste meg, men Han frelste meg av en eller annen grunn.

¹⁰⁸ Og jeg ser at Ordet er absoluttet, og jeg er bundet til Det, og fast bestemt på at jeg ikke vil vite av noe annet enn Jesus Kristus, og Ham korsfestet. Han hadde en grunn for det, og jeg er fast bestemt på å holde fast på den grunnen. Uansett hva noen andre sier, jeg stenger dem ikke ute fra fellesskapet eller snakker nedsettende om dem, men jeg vet hva jeg er bundet til. Han ville

ha meg på denne måten. Han gjorde meg på denne måten. Jeg ble skapt på den måten for en hensikt. Jeg måtte bli satt sammen med alle disse egenskapene og så videre, og alt dette verdiløse, slik at Han kunne grave det ut av meg, putte Noe inn der; det var Hans Ord. Og jeg er fast bestemt på at jeg ikke vil vite av noe annet enn Kristus.

¹⁰⁹ Kristi død var et absolutt. Det var et absolutt. Det var slutten på all frykt for dem som var redde for døden. Hans død er derfor et absolutt.

¹¹⁰ Folk frykter døden. Selv Job fryktet døden. Men da han så visjonen! Han visste at alt var borte; familien hans, barna hans—hans. Selv kona hans hadde vendt seg imot ham på grunn av stanken fra—fra byllene hans; han satt på utsiden av huset sitt, på en askehaug og skrapte på byllene sine—sine. Og kona hans sa til og med: “Hvorfor forbanner du ikke Gud og dør?”

Han sa: “Du taler som en dåraktig kvinne.” Skjønner?

¹¹¹ Så da Elihu snakket til ham . . . En av disse dager, ønsker jeg å analysere det navnet for dere, Elihu, og vise dere at det var Kristus.

¹¹² Da han var i denne tilstanden, og alt hadde gått imot ham, da så han visjonen av den Rettferdige Ene. Han ønsket å finne en Mann som kunne stille seg i gapet for ham; legge Sine hender på en syndig mann og en Hellig Gud, og stå i veien. Og Gud lot ham se Det, fire tusen år frem i tid. Det var hans absolutt. Han reiste seg opp og kom til seg selv. Halleluja!

¹¹³ Når en mann er redd for å dø, reis deg opp og kom til deg selv, se inn i Ordet og se hva Guds visjon er.

¹¹⁴ Han hadde sett den visjonen, han sa: “Jeg vet at min Gjenløser lever, og i den siste tid vil Han stå på denne jorden. Og jeg er bundet til det! Selv om liklarvene ødelegger denne kroppen, skal jeg likevel i mitt kjød skue Gud: Ham som mine øyne skal se. Jeg er bundet til det”, sa han. Han så det. Det var et løfte fra Gud.

¹¹⁵ Han så gjennom naturlovene. Slik jeg fortalte dere om kontinuiteten i naturlovene, kontinuiteten i Ordet, kontinuiteten i Guds handlemåte, alt er kontinuitet. Han hadde bedt, i Job 14. Han sa: “Det er håp for et tre, hvis det dør; blomsten, hvis den dør; og så videre. Men”, sa, “mannen legger seg ned og oppgir ånden, han tæres bort. Sønnene hans kommer for å ære ham, han merker det ikke. Åh”, videre sa han, “hvis Du vil skjule meg i graven, skjule meg og bevare meg på det hemmelige sted, inntil Din vrede er over!” Han var redd for døden.

¹¹⁶ Men da han forutså, siden han var en profet, så han Jesu Kristi oppstandelse, ropte han ut: “Min Gjenløser lever!” Følg med, han kalte Ham: “Gjenløser.” Følg med. “Jeg vet at min Gjenløser lever, og i den siste tid skal Han stå på jorden; ja selv

etter at liklarvene har ødelagt denne kroppen, skal jeg likevel i mitt kjød skue Gud.” Gud og Gjenløseren var den samme, Gud og mennesket gjort til ett. “Jeg skal se Gud; Ham som jeg skal se, mine øyne skal skue, og ikke noen andre.” Amen.

¹¹⁷ Ikke noen andre enn den Gjenløseren, Gud, det er Ham mine øyne skal skue. Han er et absolutt. Han er absoluttet. Han tar all frykt bort fra døden. Han tar bort all frykt.

¹¹⁸ Og se i Hebreerne det 2. kapitlet, det 14. og 15. verset. Han tok et menneskes skikkelse, for å dø som et, for alle. Han tok et menneskes skikkelse. Denne Gjenløseren kom ned og ble gjort til menneske, slik at Han kunne dø, det ene Mennesket for alle mennesker. Åh, hvordan gjorde Han det? Hvorfor ble Gud et menneske? For å betale menneskets straff.

¹¹⁹ Men på Påskemorgen kom Han fram med nøklene til døden, helvete og graven. Amen. Gud, Han som kunne dø på korset, og gravene kunne ikke holde på Ham; ikke noe, helvete kunne ikke holde på Ham. Ikke noe kunne holde på Ham. Han stod opp. Han hadde nøklene. Han stod opp, en Seierherre, fordi Han beseiret både døden, helvete, graven. Da Han var på jorden, beseiret Han sykdom. Han beseiret alt. Han beseiret overtro. Han beseiret alt som kunne bli beseiret. Og kom ut med døden, helvete og graven, nøklene klirret ved Hans side; og steg opp i det Høye og ga gaver til menneskene og kom tilbake på Pinsefestens Dag og ga dem over til Peter, til Menigheten. Amen. Han er vårt absolutt. All frykt for døden . . . Fordi Han lever, lever vi også.

¹²⁰ Romerne 8,1: “Da vi altså er blitt rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.” Vi finner det, jeg tror det er i Romerne 5, vi finner det. Og—og Han er vår rettferdiggjørelse. Gud reiste Ham opp på den tredje dag for å rettferdiggjøre vår tro, for at vi skal tro det. Og Han reiste Ham opp for å rettferdiggjøre vår tro. Hva gjorde Han da? Han sendte Ham tilbake, Rettferdiggjøreren, fordi vår tro tror det. Den Hellige Ånd, Kristus, kommer inn i deg, for vår rettferdiggjørelse, fordi vi er oppstått fra døden til Livet. Og nå er vi Guds sønner og døtre, som sitter på Himmelske steder i Kristus Jesus, rettferdiggjorde oss ved Sin oppstandelse.

¹²¹ Det gir oss rettferdiggjørelse, å kjenne, med—med pantet på vår frelse i oss nå, selve Kristi liv som pulserer i oss. Og hvordan kunne vi da fornekte Ordet? Hvilket, Han er Ordet som gir oss . . . denne vissheten. Den Hellige Ånd er der. Hva er Den? Den er fremdeles Nordstjernen, Kristus er Nordstjernen. Og Den Hellige Ånd er rettferdiggjørelsen som viser den troende rett til Nordstjernen. Ja visst.

¹²² Den Hellige Ånd vil alltid peke på Ordet. Hvis Den peker på en læresetning eller denominasjon, er det ikke Den Hellige Ånd. Han kunne ikke gjøre det, peke bort fra Sitt Ord, da Han døde for å stadfeste det Ordet og gjøre det Ordet til en virkelighet. Amen.

Han døde så Han Selv kunne komme inn i det Ordet. Han er det levendegjørende Livet som gjør at dette Ordet lever igjen. Det var Hans hensikt med å dø, slik at Han fremdeles kunne vise Seg frem gjennom Sin Menighet og få ethvert Ord gjennom enhver tidsalder til å utføre nøyaktig det Det skulle utføre.

¹²³ Han er dynamikken til mekanikken. Menighetens mekanikk, hva er det? Apostler, profeter, lærere og så videre. Og Han er dynamikken som får det til å fungere. Og det virker ved en bestemt dynamikk som kalles . . . Han, Han er Ilden som antenner bensinen. Han er Ilden som er i forbrenningskammeret, så når bensinen, Ordet, helles i forbrenningskammeret, er det Han som er den Ene som setter henne i brann. Han er den Ene som stadfester det. Han er oppstandelseskraften. Han er Gud. Han, Han er Ilden, det er hva Han er.

¹²⁴ “Det kan ikke bestrides”, i Første Timoteus 3,16 står det, “stor er gudsfryktens mysterium; for Gud ble manifestert i kjød, sett av engler, tatt opp i Herligheten”. Han var Gud, kom for å ta synderens plass. Ja, sir. Og da Han, Gud, reiste Ham opp den—på den tredje dag, var det for vår rettferdiggjørelse. Derfor, opphøyd til Majestetens høyre hånd i det Høye, er Han en Forbeder, for å gå i forbønn for våre . . . for våre svakheter, når vi bekjenner det for Ham og dør ut til oss selv; legger Sitt Ord ned i oss, løftet. Og troen vår får Ordet til å leve, fordi Kristus er i oss, Ordets levendegjører.

¹²⁵ Hvor jeg skulle ønske at menigheten kunne se det, all diskusjon og uenighet ville være over! Det ville være Høyesteretten. Det er Nordstjernen. Halleluja! Det gjør slutt på all uenighet. Det gjør slutt på alle spørsmål. Det gjør slutt på alt. “Gud sa så”, det er Absoluttet. Bind deg selv til Det. Paulus sa: “Det er ikke noe nåværende, ikke noe fremtidig, død, sykdom, nakenhet, fare, ikke noe som kan skille oss fra Det.” Vi er bundet til et absolutt. Sa: “For meg er—er livet Kristus, og døden en vinning.” Ingenting annet holder bortsett fra Det der. Det er absoluttet.

¹²⁶ Han er vårt Absolutt fordi vi har forvissningen om oppstandelsen, fordi Han er oppstått i oss. Hvordan vet vi det? Han lever. Han gjør nøyaktig det Han gjorde da Han var her på jorden. Han er den samme Ildstøtten, som vi har bildet av her. Han er den samme i Menigheten. Han er her i dag, utfører og handler i denne kroppen nøyaktig slik Han gjorde da.

¹²⁷ Dersom livet til en vannmelon blir lagt i et gresskar, vil det aldri bringe fram et nytt gresskar; det kan ikke det, for det vil bli en vannmelon, for livet i det er vannmelon. “Og dersom Mine . . . Dere blir i Meg og Mine Ord blir i dere, da be om hva dere vil!” Dere vil få vannmeloner. Amen. Absoluttet, jeg vet at det er Sannheten. Jeg har bundet min sjel til det, og jeg vet at det er Sannheten. Guds Ord, Han er vårt Absolutt.

¹²⁸ Andre Tessalonikerbrev, i det 2. kapitlet leser vi dette: “Vi vil bli rykket opp med våre kjære, for å møte Ham i luften.” Åh, hvor mitt hjerte pulserer til hvert eneste Ord i Hans Bok: “Amen.” Gud sa: “Vi vil bli rykket opp i luften, for å møte våre kjære.” “Amen”, sa Ordet nede i mitt hjerte, for Ordet er der inne.

¹²⁹ “Jeg har skjult Ditt Ord i mitt hjerte, Herre, for at jeg ikke skal synde mot Deg. Jeg binder dem om mine fingre, på min sengestolpe. Du er alltid fremfor meg. Jeg skal ikke rokkes.”

¹³⁰ “Ja, selv om jeg vandrer i dødsskyggens dal, frykter jeg intet ondt, for Du er mitt Absolutt. Går jeg ned dit, og Du vil føre meg ut. Går jeg ned i dypt vann med mitt skip, vil Du . . . Du er mitt anker. Amen. Du er bak forhenget der. Du er den Ene som vil føre meg gjennom stormen. Du er den Ene som vil være Der, mitt anker i Herligheten, når jeg kommer ned til skyggene i dalen, dødens skygger.” Når jeg kommer ned til Jordan, når jeg må krysse, er Han mitt Absolutt. Jeg er bundet til den oppstandne Ene på den andre siden, Han vil føre meg gjennom det farlige farvannet. “Jeg frykter intet ondt, for Du er med meg.” Amen. La stormene rase, liv, død, hva enn det er; ingen ting vil skille. Jeg er bundet til den Forankringsplassen.

¹³¹ Forankringsplassen holder. Den holder innenfor forhenget. Den er forankret. Den er forankret til Gud der oppe. Den er forankret i mitt hjerte. Den Hellige Ånd er det som minner meg om det løftet: “JEG ER!” Ikke, “Jeg vil bli”, “Jeg var”, “Jeg vil bli en dag”. “Jeg er Oppstandelsen og Livet”, sier Gud. “Den som tror på Meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på Meg, skal aldri dø.”

¹³² La døden gjøre hva den vil, den vil aldri plage meg, for jeg er overbevist, jeg er overbevist om at selv om sykdom kan ta meg, eller en geværkule, kan ta meg en dag, jeg vet ikke hva som vil skje, hvilken rolle spiller det for meg? “For meg er livet Kristus, og døden en vinning.” Åh, du! Fordi jeg vet bestemt at Han sitter der borte over dødens elv, hvor Han vil trekke meg inn i Sitt Nærvær en dag. Rettferdiggjort ved Hans rettferdighet, som jeg har tatt imot i Hans død på korset, Gud gjort kjød iblant oss; fremdeles kjød i oss, fremdeles Ånden i vårt kjød. Amen.

¹³³ Han er mitt Absolutt. Han er mitt alt. Alt utenfor det, ingenting i mine armer jeg bringer. Jeg vet ikke om noe annet enn Kristus, og Ham korsfestet; vil ikke høre om noe annet enn Kristus, og Ham korsfestet. Mitt hjerte sier “amen” til alle Hans løfter. Det er derfor jeg vet at Hans Hellige Ånd er et kompass, Den leder meg til Ordet.

¹³⁴ Aldri har noen av visjonene noen gang sagt noe til meg som ikke var riktig i Ordet. Åh, det er der jeg har min sikkerhet, broder. Den kvelden da Han fortalte meg om det, jeg har fulgt med disse visjonene. Og jeg ber om deres oppmerksomhet, har visjonen noen gang sagt noe som var i motsetning til Ordet? Aldri

en gang har det noen gang vært feil. Hvorfor? Det er Gud. Det er min forankringsplass.

135 Og jeg vet, en morgen så jeg mine kjære i en visjon, over elven der oppe. Det er der. Jeg er på vei til det lovede Land. En dag vil jeg være der. Ja, uten tvil.

136 Han er mitt Absolutt. Han er min Sol. Han er mitt Liv. Han er min forankringsplass, min Nordstjerne. Han er alt jeg noensinne kunne tenke meg å være, Han er det for meg. Han er mitt Liv.

137 Denominasjoner, for meg . . . Ikke for å såre følelsene deres; jeg ønsker ikke å gjøre det. Men Ordet er som et tveegget sverd, Det kan ikke støte uten å skjære, ser dere, spesielt når Det skjærer i mørket. Legg merke til, denominasjoner er som andre stjerner, de beveger seg med verdens rotasjon. Det stemmer. På alle måter som verden går, de lar kvinnene klippe håret, kle seg i shorts, og alt annet, det bare beveger seg med Hollywood og alt annet. Men, åh, broder, *Det* forblir fremdeles Sannheten, den levende Guds urokkelige Ord er fremdeles Sannheten! Det er mitt Absolutt. Hva Det sier er Sannheten. La denominasjonene bevege seg hvor de vil. Ønsker de å vanære Jesu Kristi Navn, med en tittel, så er det opp til dem. Men for meg: “Finnes det ikke noe annet Navn under Himmelen gitt blant mennesker, som en kan bli frelst ved.” For meg er det det grunnleggende Ordet, der hjørnesteinen er. Jeg vil ikke bevege meg etter noen denominasjon.

138 Jeg har Kompasset mitt her inni meg, Den Hellige Ånd, som viser meg rett til Absoluttet. “For både himler og jord vil forgå, men Mine Ord skal aldri forgå.” Og jeg har skjult Det i mitt hjerte, og Den Hellige Ånd viste meg rett til Det. Jeg er fast bestemt på å ikke vite av noe annet. Det er mitt Absolutt. Bare la det være slik. Det er slik jeg vil ha det. Åh, du! Nå, broder, søster, gjør Ham til ditt Absolutt. Ja, sir.

139 I den vanskelige tiden jeg hadde her for ikke lenge siden, mistet kone, barn, alt. Noen sa til meg, sa: “Holdt du fast på religionen din?”

140 Jeg sa: “Nei, Den holdt fast på meg.” Skjønner? Ser dere, jeg hadde et Absolutt, å vite at en dag vil jeg se dem igjen. Amen. Jeg kunne ikke ha klart det hvis jeg ikke hadde hatt det Absoluttet. Det gjorde forskjellen i meg, der jeg var bundet, fordi jeg visste at jeg ville se dem igjen.

141 Nå, ved nåde, er jeg bundet til Ham som sa: “JEG ER”, ikke “Jeg var”. “JEG ER”, alltid, alltid-tilstedeværende, all-, allvitende, all-, allmektig, uendelig, Han er ikke “Jeg var”. “JEG ER”, Han er fremdeles oppstandelsen. Han er fremdeles Nordstjernen. Han er fremdeles alt for meg.

142 Moses hadde et absolutt. Da han møtte den brennende busken, så ble det et absolutt for ham. Da Josva—da Josva . . .

143 Åh, dere vet, noen ganger når du tar et absolutt, vil et absolutt lede deg til et paradoks. Det er riktig. Ja. Et paradoks er noe som er virkelig, men som ikke kan forklares. Det er et paradoks.

144 Da Josva stod der, og så at han hadde et behov! Gud hadde utsendt ham til å gå over der og ta landet, drive ut alle menneskene, og—og plassere Israel i landet. Og en dag ble hærene slått på flukt og ut av landet. Og—og før en visste ordet av det, visste han at han hadde beseiret dem, så lenge han hadde dem atskilt. Så da han gjorde det, var solen på vei ned. Og Josva var bundet til et Absolutt, Guds Ord, Skaperen. Han var bundet til en oppgave han måtte utføre. Amen.

145 Noen ganger er det ikke behagelig å måtte gjøre det; du må såre følelser, kutte og skjære. Men det er et absolutt.

146 Han hadde et behov. Han sa: “Sol, stå stille, der oppe! Måne, heng rett der!” Og i tjuefire timer stod den stille. Åh, snakk om et paradoks! Men han var bundet til et absolutt, med et oppdrag. Ja, så visst, Gud hadde utsendt ham.

Johannes var sikker på at han ville se Duen når Den kom over Ham.

147 Da jeg møtte Ildstøtten, som Paulus på vei ned til Damaskus, visste jeg at det var Guds Absolutt, det kom til å komme en vekkelse som ville feie over landet. Jeg visste at Det ville være en forløper for Jesu Kristi andre Komme, og jeg tror det fremdeles i dag. Det er mitt Absolutt, selv om det var et paradoks. Ja visst, det var et paradoks, at en Ildstøtte hang der oppe på himmelen. Og aviser og alt tok bilde av Den.

148 Det var et paradoks, her om dagen, den 15. mars eller 15. mai tror jeg . . . nei, 15. mars i fjor. Når, tre eller fire måneder på forhånd, *Mine herrer, hvilken tid er det?*, sa vi ville dra ut der: “Og syv Engler ville møte meg og komme tilbake og Boken om de Syv Segl ville bli åpnet.” Og stod rett der med broder Fred Sothmann, som nettopp sa “amen” der, stod der ved siden av ham, ja, jeg fortalte dem: “At det ville bli en larm som ville ryste hele landet.” Og jeg sa: “Det kommer til å skje. Det er SÅ SIER HERREN.” Det er på lydbånd, lydbånd, lydbånd, fra Phoenix hele veien rundt. “Det er SÅ SIER HERREN.”

149 En dag stod jeg der og plukket borrene bort, eller en liten tiggernøtt bort fra buksebena mine, kan det ha vært; der brøt de syv Englene gjennom fra himmelen og rystet stedet, så klipper, som veide femti eller seksti pund, rullet nedover åssiden. Der stod det syv Engler, som ga meg oppdraget om å dra tilbake og bringe disse Budskapene, og sa: “En etter en” ville de “møte meg og fortelle hva som skjedde”. Og det skjedde nøyaktig slik. Og da de steg opp i det Høye, slik som *det*, gikk tretti miles høyt i luften; og på samme dag tok de bilde av Det, vitenskapen gjorde det, og det gikk over hele verden. Det er et paradoks, men det var

et Absolutt. Det knyttet meg nærmere Jesus Kristus, flettet livet mitt inn i Ham. Jeg vet det virket rart. Det er det alltid.

¹⁵⁰ Det var et paradoks for Paulus å møte Jesus på vei til Damaskus. Det er et paradoks når Gud forandrer et svart synderhjerte og vasker det hvitt i Sitt Eget Blod. Det er et paradoks. Ja visst. Tror dere på paradoks? Og det paradokset, dersom det er ifølge Guds Ord, det kan bli ditt absolutt. Paulus' omvendelse var et paradoks, og ble hans absolutt.

¹⁵¹ Husker at jeg for en stund siden satt sammen med en gammel apoteker, og vi snakket sammen på et lite sted. Han sa: "Broder Branham, jeg ønsker å spørre deg om noe." Og han var en baptist, selv. Han sa: "Tror du på et paradoks?"

Jeg sa: "Ja visst. Det gjør jeg virkelig."

¹⁵² Sa: "Jeg ville ikke fortelle dette til noen andre enn deg", sa, "men jeg—jeg vet at du tror på dette".

¹⁵³ Han sa: "Under depresjonstiden", sa, "måtte de ha en bestillingsordre fra fylket, for å få medisin til de syke". Og sa: "En dag satt jeg bak her i apoteket." Sa: "Sønnen min ekspederte kundene." Og sa: "Jeg så en—en kvinne komme inn." Sa: "Hun var . . . Du kunne se at hun skulle bli mor om ikke lenge." Og sa: "Den lille damen kunne nesten ikke stå oppreist. Og mannen hennes var fattigslig kledd, begge to. Og hun lente seg mot kanten av disken. Og han gikk bort og spurte sønnen min, han sa: 'Jeg har en resept her fra legen.' Han sa: 'Vil du ekspedere den for meg og la meg ta min kone hjem?' Han sa: 'Jeg har forsøkt å la henne stå i køen. Bare se nedover gaten der', sa han, 'det ville ta fire eller fem timer.' Og sa: 'Hun er ikke i stand til å stå nå, som du kan se.'"

¹⁵⁴ Og den unge karen sa: "Sir, jeg—jeg kan ikke gjøre det." Han sa: "Jeg må ha den bestillingsordren først", sa, "for jeg—jeg kan ikke gjøre det. Det er ganske enkelt imot reglene". Og sa . . .

¹⁵⁵ Faren hans sa at han satt bak der og lyttet, for å se hva gutten sa. Og han sa: "Bare et øyeblikk, sønn. Hva er det?"

¹⁵⁶ Og sa han gikk bort dit. Og den gamle mannen, en ekte kristen, en virkelig hellig, gammel mann, han sa: "Hva er det, min gode broder?"

¹⁵⁷ Og han sa: "Sir", sa han, "jeg er . . . min kone, det er like før hun skal føde". Han sa: "Jeg—jeg er . . . Jeg har rekvisisjonen fra legen her; en aller annen medisin, hun må ha den med en gang." Og sa: "Jeg—jeg tok henne med ned for å stå i rommet der." Og sa: "Jeg—jeg . . . Se på denne køen", sa, "jeg tviler på at jeg ville komme inn i ettermiddag". Sa: "Jeg bare lurte på om—om du kunne ekspedere denne for meg?" Sa: "Jeg vil—jeg vil stå der nede; jeg vil—jeg vil få tak i pengene til deg, bestillingsordren som fylket betaler for."

158 “Ja”, sa han, “selvfølgelig, sir, jeg skal skaffe deg den”. Og bare la resepten ned, gikk tilbake. Han sa at sønnen hans gikk tilbake og begynte å ekspedere noen andre.

159 Sa: “Den lille damen kikket ut, to eller tre ganger. Hun bare stod der, og med svette i ansiktet, visste at hun var veldig syk. Og broderen stod der med armene rundt henne, vet dere, og sa: ‘Bare hold ut, kjære, bare litt lenger nå.’ Sa: ‘Den gode apotekeren vil skaffe oss litt medisin.’”

160 Han sa: “Jeg gjorde i stand medisinen så raskt jeg kunne, og ekspederte resepten.” Og sa: “Da jeg skulle til å legge den i hennes hånd”, sa han, “Broder Branham, så kikket jeg og jeg la den i en naglemerket hånd”. Han sa: “Jeg så tornene på Hans panne.” Han sa: “Jeg lukket øynene, og kikket tilbake.” Han sa: “Jeg innså der og da at det jeg hadde gjort mot ‘en av disse Mine minste’, det var gjort mot Ham.”

161 Sa: “Tror du det?”

Jeg sa: “Av hele mitt hjerte, doktor, jeg tror hvert ord av det.”

162 Hva er det? Han sa: “Siden da har Kristus vært mer for meg. Fordi, å gjøre det for den kvinnen”, sa, “det var et paradoks. Det er ingen tvil om at vanlige mennesker ikke ville trodd på det, men”, sa, “jeg tenkte, at jeg bare ville fortelle det til deg, for jeg vet at du har hatt slike opplevelser”.

Jeg sa: “Ja, sir. Det er riktig”, sa jeg.

163 Jeg husker, da jeg leste om sankt Martin. Da han bare var en—en gutt, var han kalt av Gud. Familien hans var hedninger. Og faren hans var—var en slags, åh, jeg vet ikke, en militærmann tror jeg, og—og det var normalt at sønnene deres fulgte dem. Han sa . . . en dag gikk han gjennom byen der. Jeg husker ikke hvor det var nå. Og jeg tror han var en franskmann. Og han sa han gikk gjennom porten; det var en gammel mann som lå der, som holdt på å fryse i hjel, veldig kaldt vær. Og folk som gikk forbi, ville ikke gi ham noe. Og sa han stanset. Og folk som uten tvil bekjente seg for å være troende, og som gikk forbi der, lot den gamle mannen ligge der. Og han tryglet om noe å tulle seg inn i, sa han holdt på å fryse i hjel.

164 Og sankt Martin går bort dit, før omvendelsen sin, nå, tok sin egen kappe, da han var en soldat, og skar den i to og tullet den gamle uteliggeren inn i den på den måten, puttet den andre rundt seg selv. Folk lo av ham, sa: “En rar soldat, med en halv kappe på seg.” Ser dere, det får deg til å gjøre underlige ting. Det var noe i ham, som trodde at det fantes en Gud.

165 Den natten, etter at han hadde gått til sengs og sovet en stund, så våknet han. Noen vekket ham, og han kikket. Stående der ved sengen hans, og der stod Jesus tullet inn i den andre delen av kappen. Det var begynnelsen til Sankt Martin.

¹⁶⁶ Hva var det? Han hadde et absolutt, at Guds Ord er sant. “Det dere gjør mot disse Mine minste, det gjør dere mot Meg.” Broder, jeg er bundet til det Absoluttet. Og jeg vet at hver enkelt av dere . . .

¹⁶⁷ I stedet for å ha et alterkall denne morgenen, tror jeg at jeg ønsker å ha et kall til innvielse. La oss innvie oss selv til dette Absoluttet. Tror dere at Ordet er Guds absolutt? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Tror dere at Han er den samme i dag som Han alltid har vært? [“Amen.”]

¹⁶⁸ Det er forkynnere her inne, ønsker ikke dere å innvie livene deres, bare, bare ta et Absolutt? Hva ønsker vi i dag? Hva ønsker vi med et medlemskort eller et anbefalingsbrev? Vi ønsker Jesus Kristus. Vi er ikke bundet til et medlemskort. Vi er bundet til Guds Ord: “Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig.” Tror dere det? [Forkynnere sier: “Amen.”—Red.]

¹⁶⁹ La oss bare reise oss nå og innvie våre liv på nytt. Jeg ønsker mitt også. Jeg binder meg selv, på nytt. Jeg sjekker fortøyningen min, om tauet er fortøyd. Jeg sjekker mitt absolutt. “Herre, dersom det er noe i meg, utenom Ditt Ord, ta det ut. Jeg vet ikke av noe annet enn Deg. Jeg vil ikke vite av noe annet enn Deg.” Nå, hver enkelt, på din egen måte.

¹⁷⁰ Jeg har talt til dere gjennom uken. Jeg har fortalt dere Sannheten. Gud har stadfestet Sannheten. Han har gjort det igjen og igjen, og på nytt igjen. Dere vet hva Absoluttet er. Nå til dere og jeg, sammen, alle dere kvinner, alle dere menn, gutter, jenter, hva enn dere er, la oss; alle i koret, alle—alle dere her oppe, overalt, sammen; nede i underetasjen, oppe på balkongen, rundt langs veggene, bak i sidefløyen; hvor enn vi er, la oss ta Jesus, vårt Absolutt, for vi må komme til dødsskyggens daler. Jeg vet ingenting annet enn Ham. Han er mitt Absolutt, fordi Han er oppstått i livet mitt og jeg vet at Han er virkelig.

¹⁷¹ La oss bare løfte våre hender nå og be. La oss ha et innvielsesmøte.

¹⁷² Herre Jesus, Ditt Ord er fra gammelt av, Det er begynnelsen og enden. Jeg innvier meg nå, med denne forsamlingen, på nytt, over denne talerstolen i dag. Jeg ber for denne menigheten, dette Life Tabernacle, om en innvielse. Oppklar alle uenigheter, la alt være borte, la det være glemt og gjemt. Forkynnere av Evangeliet, som er bekymret . . . og trodde noe ville skje. Å Gud, vi binder oss selv denne morgenen til Jesus Kristus Ordet; og er fast bestemt på å ikke vite av noe annet enn Kristus og Ham korsfestet. Å Nordstjerne, Å Hellige Ånd, Å Guds Kompass, kom nå inn i ethvert hjerte. Og vi innvier oss selv til Deg, i Jesu Kristi Navn. Ære være Gud! Amen.

Ja vel, broder.

ET ABSOLUTT NOR63-1201M
(An Absolute)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndag formiddag den 1. desember 1963, i Life Tabernacle i Shreveport, Louisiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org